

Stille, hjerte, sol går ned

Stille, hjerte, sol går ned,
sol går ned på heden,
dyr går hjem fra dagens béd,
storken står i reden
Stille, stille, hjerte, sol går ned

Tavshed over hedesti
og langs veje krumme
En forsinket humlebi
ene høres brumme
Stille, stille, hjerte, sol går ned

Viben slår et enligt slag
over mosedammen,
før den under frytlens tag
folder vingen sammen
Stille, stille, hjerte, sol går ned.

Fjerne ruder østerpå
blusser op i gløden,
hededamme bittesmå
spejler aftenrøden
Stille, stille, hjerte, sol går ned

Tekst: Jeppe Aakjær 1912

STRIK SÅ DET SYNGER

AF ANNETTE DANIELSEN

Jeg elsker den brogede verden

Jeg elsker den brogede verden
trods al dens nød og strid;
for mig er jorden skøn endnu
som i patriarkernes tid

De snakke, som om
den er gammel,
af synd og sorger mæt
O nej, den flyver endnu i dans
om solen så ung og let!

Jeg har grædt,
som andre, af smerte,
fordi min boble brast
Men boblen er ikke verden;
læg verden det ej til last!

Var livet en dans på roser,
mon alt da var bedre end nu?
Hvis ej der var noget
at kæmpe for,
hvad var da vel jeg og du?

Kamp må der til, skal livet gro,
ej kamp blot for dagligt brød,
men kamp for frihed i liv og tro -
thi evig stilstand er død!

Og derfor elsker jeg verden
trods al dens nød og strid;
for mig er jorden skøn endnu
som i patriarkernes tid

Tekst: Hans Vilhelm Kaalund 1877

En lærke letted

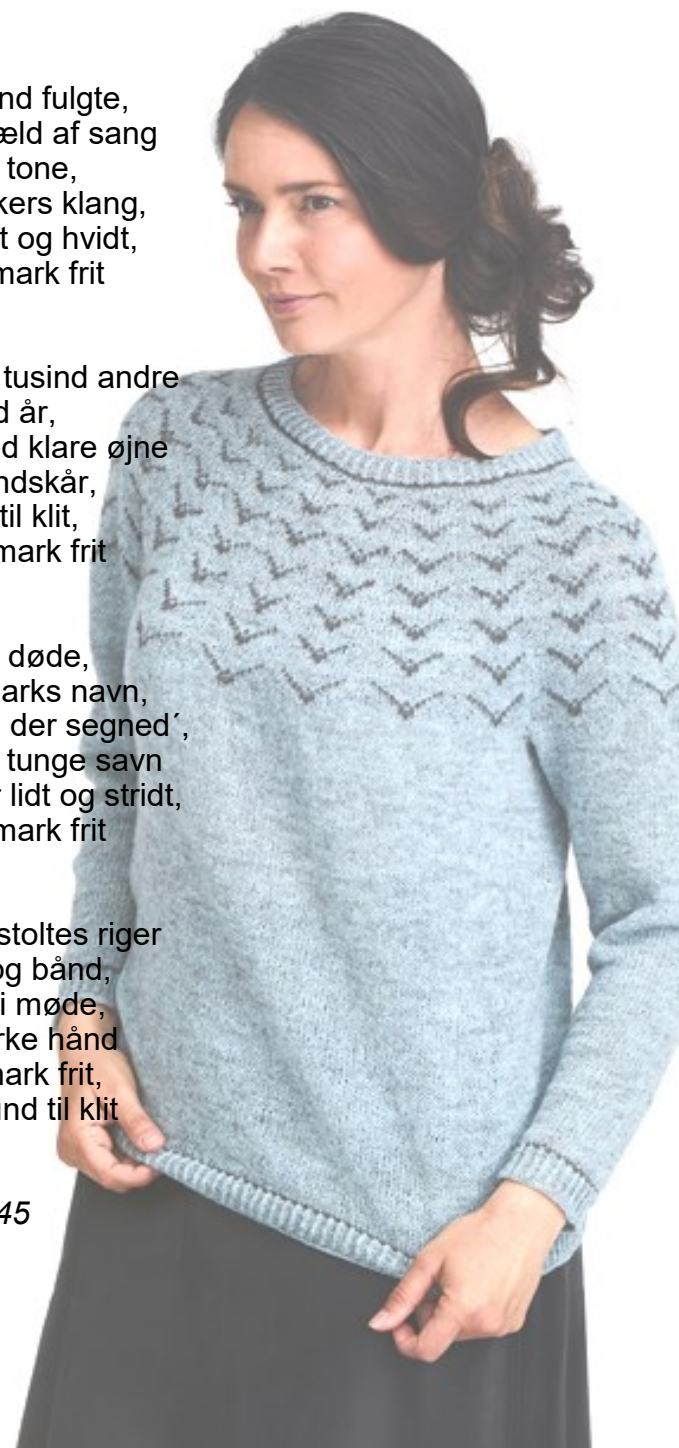
En lærke letted', og tusind fulgte,
og straks var luften et væld af sang
De tusind tårne tog til at tone,
så landet fyldtes af klokkes klang,
og byer blomstred' i rødt og hvidt,
og det var forår og Danmark frit
Ja, Danmark frit!

Det var en morgen som tusind andre
og ingen morgen i tusind år,
da Danmark vågned med klare øjne
til glædestimer og frimandskår,
og landet lyste fra sund til klit,
for det var forår og Danmark frit
Ja, Danmark frit!

Vi mindes stille de tapre døde,
hvis navne lever i Danmarks navn,
og takken søger til dem, der segned',
og dem, der sidder med tunge savn
Gud trøste dem, der har lidt og stridt,
til det blev forår og Danmark frit
Ja, Danmark frit!

Men du, som styrter de stoltes riger
og løser fangne af bolt og bånd,
dig flyver hjerternes tak i møde,
vor skæbne er i din stærke hånd
Nu er det forår og Danmark frit,
velsign det, herre, fra sund til klit
Fra sund til klit!

Tekst: Mads Nielsen 1945

Kære Linedanser

Kære linedanser, udspændt ligger foran dig,
selve livet du fik givet gå nu kun din vej
Du må turde træde ud hvor dit liv kun er dit
Det briste eller bære må dette ene skridt
Give fra dig, hvad du magter, da ser du,
en dag du nåede ud og danser til
himmelens stjernesked

Kære linedanser hop nu ud ved siden af
Se dig danse, bare sans, gøre hvad du ka'
Være én, med én iblandt Og mødes så du gror
Ja vent dig meget fra den kant: Denne er din jord!
Tro mig når jeg siger til dig det største -
det ser man kun i det små
Og kigger du opad er himlen blå

Kære linedanser, ser du livet er et net,
øjeblikke, tro blot ikke, dansen kun er let
Og en dag gør livet ondt, det ved jeg, at det vil
For livet er et liv på trods smerten hører til
Ud af sorgen vokser lykken,
og livet i påskens evige fest
De stærkeste rødder har træ'r i blæst

Linedanser - vælg livet hvilken er din vej?
Følge hjertet uforfærdet Sige ja og nej
Verden spørger tit hvordan og alt for lidt hvorfor.
Der er så mange ting man kan - stå for det du tror!
Gid du aldrig mister modet,
og lader det onde uimodsagt
Når viljen befries, - da faldet magt

Linedanser i det høje dans vidunderligt!
For det næste er det bedste: Glæden ubestridt!
Tænk at få balancekunst Så helt ufatteligt!
At modtage sin stang og snor ganske kvit og frit.
Uanset om du nu tror det, så ved jeg
at lyset brænder for dig!
- Og kigger du op, er der nok en vej

Tekst Per Krøis Kjærsgaard 1998

Hør den lille stær

Hør den lille stær, den er, åh, så fornøjet
Morgenklokken ringer, og marken står i damp
Nylig er den vågnet, men altid i tøj,et,
aldrig skal den sæbes og vaskes med en svamp

Den har hverken hat eller sløjfer og kjole,
ingen fine støvler, den først skal pudse af
Den har ingen lektier, skal aldrig i skole,
den kan gå og fløjte den hele lange dag

Og når den bli'r sulten deroppe på kassen,
finder den en orm, den kender, hvor de er
Den skal ikke først ha' den kogt over gassen,
den kan få den ned, li 'så levende den er

Og når den vil rejse, den venter ikke længe
Vips, er den af sted og ta'r på eventyr
Den har hverken kuffert, billet eller penge,
den har bare vinger, den er en lystig fyr

Åh, den flyver højt, flyver højt under skyen,
den må passe på, den ikke falder ned
Den er fløjet langt bort et sted ned i byen,
den har nok en ven der, som ingen, ingen ved

Tekst Harald Bergstedt 1915

Livstræet

Der er så meget, der kan trykke
gøre dagen trist og grå
Se de folk der uden lykke
bare går og går i stå

Kor: Lad dem lege i livstræets krone
Lad dem føle, at livet er stort
lad dem skue de blå horisonter
og himmelhvælvings port

Der er så meget uden varme
uden ånd og uden liv
folk bliver fattige og arme
tænker kun på tidsfordriv

Der er så mange uden venner
uden kærlighed og kys
folk som ingen andre kender
hvor mon de skal finde lys?

Der er så hård en kamp om magten
alle kæmper for sig selv
Er der ingen der har sagt dem
at de slår sig selv ihjel?

Der er så mange, der er slaver
af sit job og af sin tid.
Hvorfor bruges vores gaver
uden tanke, uden vid?

Tekst Lindebjerg 1987

Septembers himmel er så blå

Septembers himmel er så blå
dens skyer lyser hvide
og lydt vi hører lærken slå
som før ved forårstide
Den unge rug af mulden gror
med grønne lyse klinger
men storken længst af lande fór
med sol på sine vinger

Hver stubbet mark, vi stirrer på
står brun og gul og gylden,
og røn står rød og slåen blå
og purpursort står hylden
Og georginer spraglet gror
blandt asters i vor have,
så rig er årets sidste flor:
oktobers offergave.

De røde æbler løsner let
fra træets trætte kviste.
Snart lysner kronens bladenet
og hvert et løv må briste
Når aftensolen på sin flugt
bag sorte grene svinder
om årets sidste røde frugt
den tungt og mildt os minder

At flyve som et forårsfrø
for sommerblomst at blive
er kun at visne for at dø
kan ingen frugt du give
Hvis modenhedens milde magt
af livet selv du lærte
da slår bag falmet rosendragt
dit røde hybenhjerte

Tekst Alex Graff 1949

